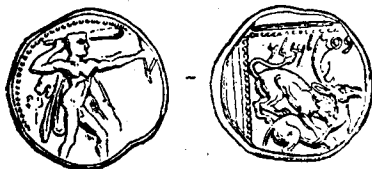

Θάσφ), και μακρῶ ἦν αὐτῶν θωμασιώτατα τὰ οἱ Φοῖνικες ἀνεύρον, οἱ μετὰ Θάσου κτίσαντες τὴν νήσον ταύτην». Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Ἑλλάδος παραλίαν ἀπέβησαν οἱ Κᾶρες. Τοῦ Καρὸς τὸ ὄνομα ἀνεφαίνεται ἐν ταῖς μεγαρिकाῖς γενεαλογίαις, ἡ δὲ τῶν Μεγάρων ἀκρόπολις ὀνομάζετο Καρία μέχρι τῶν ὑστάτων τῆς ἑλληνικῆς ιστορίας χρόνων. Ἐνῶ δὲ οἱ Κᾶρες συνωνυμοῦντο μὲ τοὺς Λέλεγας ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, οἱ τελευταῖοι οὗτοι παρεσέδυσαν ὑπὸ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα εἰς τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις τῆς Μεγαρίδος καὶ τῆς Λακωνικῆς. Οἱ δὲ Λύκιοι ἀναφέρονται ὡς ἀρχαῖοι τῆς Κρήτης κάτοικοι καὶ συναρμολογοῦνται μετὰ τῶν ἀττικῶν, τῶν βοιωτικῶν καὶ τῶν ἀργολικῶν παραδόσεων. Περὶ τῶν τριῶν τούτων ἐθνῶν, Καρῶν, Λελέγων, Λυκίων, παρατηρήθη λίαν πιθανῶς ὅτι τοσοῦτον ἦσαν ἐν ἀρχῇ μειγμένα ὥστε βέβαιος δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ εἶναι ἂν τὰ περὶ ἐνὸς λεγόμενα δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰ ἕτερα. Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ ἐξ Ἀσίας ἐπιδραμόντα ἔθνη ἤρχισαν προϊόντος τοῦ χρόνου, νὰ συγχωνεύωνται ἐντὸς τινῶν ἐπικρατεστέρων γενομένων, καὶ πρῶτον τῶν Καρῶν, ἔπειτα δὲ τῶν ναυσικλυτῶν Φοινίκων.

Φοινικικὸν νόμισμα τῆς Κύπρου, ἐπὶ βασιλείᾳ Βασιλέως, ἀκμασάντος κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ (Ἡρακλῆς. Λέων κατατρόφων ἑλαφῶν καὶ διὰ φοινικικῶν χαρακτήρων τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως).

Οἱ Φοῖνικες εὗρον τὰς νήσους κατφκημένας. Ἀλλ' ἂν κατόπιν τῶν ἄλλων ἐξέπλευσαν ἐκ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῶν αὐτοὶ κυρίως ἔδωκαν εἰς τὰς μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος νήσους ζωὴν ἐμπορικὴν, βιομηχανικὴν, ιστορικὴν. Πρὸ πάντων κατέλαβον τὴν γείτονα αὐτῶν Κύπρον, οὕτως ὀνομασθεῖσαν ἐκ τοῦ αὐτοφύτου ἐν αὐτῇ θάμνου ὅστις ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Ἑβραίων *κόφερ* καὶ μετεποιήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν *κύπρον* τοῦ Διοσκορίδου. Οἱ προσηγνηθέντες κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι ἄγνωστον τίνας ἦσαν, ὑπεχώρησαν εἰς τὰ ἐνδοτέρα καὶ ἔβλεπον ἐκεῖθεν ἐπὶ γενεὰς πολλὰς τὰ μεσημβρινὰ καὶ τὰ βόρεια τῆς νήσου αὐτῶν παράλια καλυπτόμενα ὑπὸ πόλεων ὧν ἡ λαμπρότης ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν. Ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αὗται Ἀμαθοῦς (δμώνυμος τῇ ἀρχαίᾳ συριακῇ πόλει Χαμάθ) (1), καὶ Πάφος, περίφημοι διὰ τὰ ἐν αὐταῖς ἱερὰ τῆς γονοποιῦ θεότητος τῶν Σύρων, ἧς βραδύτερον ἔλαβε τὸν τύπον καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑλληνίδος ἐκείνης θεᾶς περὶ ἧς ἦδη ὁ Ὅμηρος ἔλεγεν· «ἦ δ' ἄρα Κύπρον ἴκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον». Γόλγοι, περὶ οὓς πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἀπεκαλύφθη ναὸς, ἐν ᾧ εὐρέθησαν 300 περίπου ἀγάλματα καὶ ἀγαλμάτια τῆς φοινίσσης Ἀστάρτης καὶ τοῦ φοινίκος Μελκάρθ· Κούριον, ὅπου τῷ 1874 εὐρέθη ὁ πολυθρόλιτος θησαυρὸς ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης ὀνομασθεὶς *θησαυρὸς τοῦ Κουρίου*, συγκείμενος δὲ ἐκ ψελλίων, δακτυλίων, ἐνωτίων, φυλακτηρίων, ληκύθων, πυξίδων, καρφίδων τῆς κεφαλῆς, περιδεραιῶν, ὄλων τούτων χρυσῶν. Καὶ ἀργυρὰ δὲ ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ πολλὰ κοσμήματα καὶ σκευῆ· καὶ ἐξ ὀρειχάλκου καὶ ἐξ ἠλέκτρου· καὶ λίθοι ἀνάγλυφοι πολυάριθμοι καὶ πολύτιμοι· ταῦτα δὲ πάντα τέχνης παντοειδοῦς, αἰγυπτιακῆς, ἀσσυριακῆς, χαλδαϊκῆς, φοινικικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἀρχαϊκῆς. Ἐν Κύπρῳ ἔκτισαν τελευταῖον οἱ Φοῖνικες τὰς πόλεις Κίτιον, Λάπηθον, Καρπασίαν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἀῶου, τοῦ σήμερον καλουμένου Μαχαιρᾶ, τὴν χαλκοῦχον Ταμασόν.

(1) Ἀραβ. Ἀλ-χάννα (Χνάσ, τουρκ. Κινά, *Lausania inermis*)

